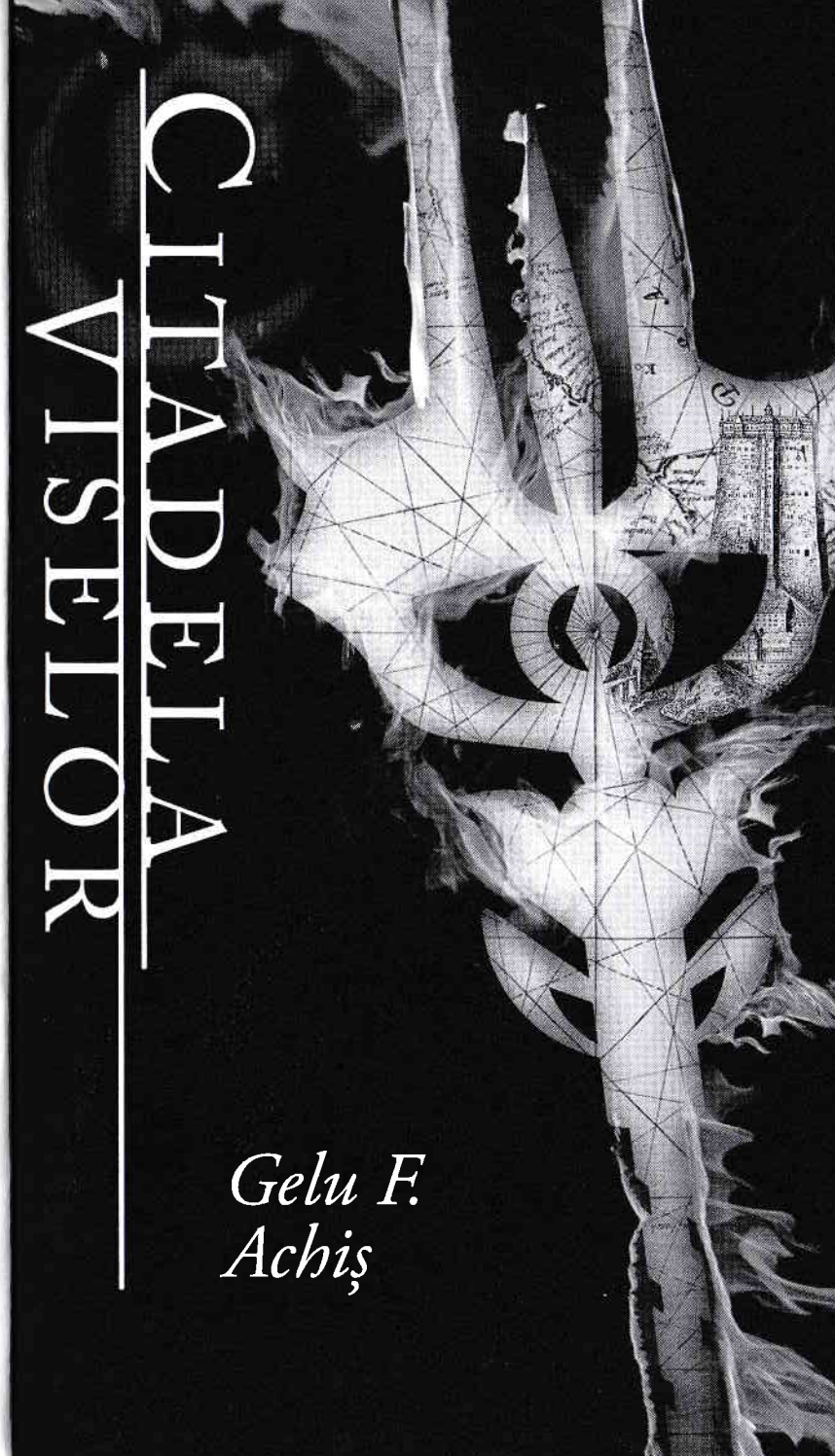

LBRIS

We know
books

CITADELLA
VISELOR

*Gelu F.
Achiş*

CAPITOLUL 1

De două zile ploua continuu, monoton, iar un val de aer mai rece învăluisese meleagurile din nordul statului Udenah. Mai rămase în jur de o zi de călătorie până la destinație, până în satul Hagda – o așezare plasată la țărmul Mării Soarelui, aproape de Zid și de anumite zone din partea sudică a Nordului.

Dalidan era pregătit și hotărât să acționeze în sfârșit, să evadeze. Minte sa lucrase frenetic, nenumărate ore, de când el devenise captiv, pregătind cu multă atenție acest moment. După ce căzuse în capcana lui Kadal Serdan, după ce fusese bătut zdravăn de oamenii lui, jucase cât de bine putuse rolul omului rănit și înfrânt, resemnat cu propria soartă. Dar, ce-i drept, în prima parte a călătoriei – când grupul lor se deplasase pe jos – chiar avusese parte de dureri serioase după fiecare popas pentru odihnă. În momentele respective, amortealeta instalată în timpul deplasărilor se risipise, permițându-le suferințelor fizice să-și facă simțită prezența.

În clipele acelea, Dalidan chiar se temuse că ar putea avea în adâncul trupului leziuni grave care să-i pună viața în primejdie. Într-o astfel de situație nu ar fi avut nici cea mai mică șansă să întreprindă ceva. Din fericire, durerile se domoliseră după o vreme și încet-încet își recăpătase puterile. Însă avusese grijă să ascundă cât mai bine aceste îmbunătățiri și să se afișeze cât mai slăbit și mai neputincios. De câteva ori își mușcase ușor limba, iar după ce gura i se umpluse cu sânge, izbuclnise forțat în accese de tuse.

Kadal mușcase momeala de fiecare dată. Îngrijorat că Dalidan ar putea să ajungă într-o stare gravă sau poate chiar să moară înainte ca ei să ajungă la fortăreața din satul Hagda, unde generalul Grog urma să încerce să intre în stăpânirea Sabiei Umbrelor, Kadal îi oferise lui Dalidan diferite leacuri din

Plante Magice. În plus, timp de trei zile îi permisesese să poarte la gât un lăntșor cu o perlă-de-vindecare.

În prezent, Dalidan se simțea suficient de înzdrăvenit pentru a acționa. Nu-și mai permitea nici să tragă de timp. Planul lui începuse să prindă cu adevărat contur după ce călătoria trecuse de la mersul pe jos la deplasarea cu trăsurile. Oamenii lui Kadal se asiguraseră că în cea mai mare parte a timpului avea căluș în gură, pentru a-l împiedica să strige după ajutor și pentru a evita orice posibilă situație neplăcută.

În general, Dalidan șezuse pe o bancă din trăsură, având mâinile prinse în cătușe la spate (acestea erau legate cu un lanț scurt de un inel împlântat în peretele trăsurii, pentru a-l ține pe loc), plus o brățară cu Cristale de Neutralizare în jurul încheieturii. Însă Dalidan avusese grijă de când ajunsese în trăsură să exercite în mod discret presiune asupra inelului. Mai profitase și de unele viraje și hurducături ale vehiculului pentru a se înclina în față și pentru a trage cu mai multă forță de el.

După câteva zile de eforturi repetate, Dalidan reușise să slăbească inelul, iar vârful de metal ieșise într-o bună măsură din lemn. Înainte de a fi eliberat pentru a rezolva diferite nevoi ale trupului, avusese grijă de fiecare dată să împingă inelul cât mai adânc în perete pentru a-și ascunde acțiunile. Din fericire, nu observase nimeni ce făcuse. În plus, imaginea de om rănit, slăbit și deznădăjduit le dăduse lui Kadal și oamenilor săi suficiente motive pentru a-l subestima. Ei erau mult prea aroganți și încrezători ca să le treacă prin minte că el ar avea vreo șansă de a evada, așa că Dalidan profitase din plin de pe urma mentalității lor.

În momentul de față, în miez de noapte, trăsurile nordicilor se deplasau printr-o pădure, pe un drum noroios. Dalidan deslușea destul de clar sforăitul soldaților din încăperea respectivă, pe fundalul răpăitului stârnit de ploaie. Era o atmosferă care inducea somnolență, o atmosferă cât se poate de potrivită pentru relaxare și odihnă. Kadal se afla în altă trăsură, iar acest aspect constituia un alt avantaj important

pentru Dalidan, ținând cont de cât de periculoasă era mumia pe care o controla el prin intermediul Magiei Aurii.

Cu inima bătându-i tot mai repede în piept, Dalidan hotărî să se pună în sfârșit în mișcare. Șansele ca ceva să meargă prost, iar el să fie prins imediat erau destul de ridicate, dar nu-i păsa. Dacă nu va izbuti să evadeze, în curând avea să fie omorât de generalul Grog, indiferent ce urma să se întâmple cu Sabia Umbrelor. Prin urmare, avea sens să-și asume orice risc.

Dalidan se re poziționează pe bancă în măsura spațiului disponibil și prinse cu degetele inelul împlântat în perete. Felul în care stătea era destul de incomod, astfel că oasele și mușchii începură să i se întindă în mod dureros. Cătușele îl încurcau într-o oarecare măsură, dar nu avea ce să facă în privința asta. Roti cu mișcări discrete inelul și trase de el până când începu să slăbească. Apoi vârful de la capătul lui ieși complet din lemn, pentru prima dată de când Dalidan se ocupa de treaba asta. Își dădu seama că inelul nu mai putea fi fixat înapoi, deoarece gaura devenise prea largă. Prin urmare nu mai exista cale de întoarcere.

El nu mai era legat de peretele căruței. Bucata de lanț atârna în mod liber de cătușele sale. Însă abia acum urma partea cu adevărat dificilă, realiză el, simțind un firicel de sudoare rece scurgându-i-se pe spate. Era nevoit să se strecoare printre luptătorii aflați pe bănci de-o parte și de cealaltă a încăperii și să ajungă la ușa din capătul trăsurii. După aceea trebuia să sară afară și să iasă cât mai repede de pe drum, ca să nu fie strivit de caii și de trăsurile din spatele acestui vehicul. Ținând cont că brațele îi erau legate cu cătușe la spate, acțiunile astea urmau să fie destul de dificile și aveau să-i pună viața în primejdie, conștientiză el.

Dalidan prinse capătul liber al lanțului între degete, pentru a-l împiedica să zăngănească, pe urmă se ridică încet de pe bancă. Rămase așa o vreme, cu toate simțurile încordate la maximum. Trăsura se hurduca uneori mai violent, iar el era nevoit să facă eforturi semnificative ca să-și mențină echilibrul. La cea mai mică greșeală – dacă va călca pe piciorul cuiva, de pildă – tot planul lui se va duce probabil de răpă.

Lui Dalidan îi trecu brusc prin minte că ar fi mult mai bine pentru el să scape de căluș. Dacă va reuși să părăsească trăsura, efortul pe care îl va face în perioada următoare va fi de-a dreptul uriaș. Pentru a respira la capacitate maximă, trebuia să-și elibereze gura. Se apropie cu capul de unul dintre cuiele fixate în perete pentru agățarea hainelor. După ce nimeri și prinse partea din spate a călușului de cui, se aplecă și-l forță până când i se dădu peste cap, eliberându-și astfel gura. Fu tentat să tragă adânc aer în piept, dar se abținu. Însă își ținu gura întredeschisă, inspiră și expiră în reprize scurte, cât mai silențios posibil. Se simțea de o sută de ori mai bine fără acea cârpă murdară în gură.

Trecu la următorul punct al planului. Începu să pășească cu grijă printre oamenii din Legiunea Nordului, evitându-le picioarele sau trecând peste ele. Abia îndrăznea să respire. Avea impresia că aerul din încăpere devenea tot mai cald și mai sufocant cu fiecare secundă care se scurgea. Unul dintre camarazii lui Kadal se foi în somn, iar Dalidan împietri într-o poziție incomodă. În lumina slabă pe care o răspândea singura lampă cu ulei lăsată aprinsă în încăpere, el îi desluși chipul încruntat. Apoi îl auzi pe soldat murmurând ceva neinteligibil.

Picioarele lui Dalidan începură să tremure din cauza poziției încordate. Trăsura nimeri tocmai atunci într-o groapă și se hurducă destul de zdravăn. El fu cuprins de groază în clipa în care își pierdu echilibrul. Făcu dintr-odată un pas larg peste picioarele întinse a doi nordici și-i lovi din greșeală. Se opri din mișcare când se ciocni cu umărul de ușă. Însă trăsura traversa niște bălți și noroaie, iar pleoscăiturile de afară acoperiră într-o mare măsură impactul.

Dalidan rămase lipit de ușă, cu picioarele ușor îndepărtate, străduindu-se să-și mențină echilibrul proaspăt dobândit. Broboanele de transpirație îi intrau în ochi, îi provocau usturimi și-l determinau să clipească des. Observă ca prin ceață că unul dintre indivizii pe care îi atinsese își ridică capul din piept și se uită către colțul unde ar fi trebuit să se afle el. Se pregăti să deschidă cumva ușa și să țâșnească afară. Însă bărbatul căscă prelung și, din cauza stării adânci de somnolență, nu fu

în stare să-și dea seama că el dispăruse din locul unde fusese legat. Își lăsă din nou capul în piept și începu să moțâie.

Dalidan se liniști, dar numai pentru câteva clipe. Apoi se întoarse cu totul spre ușă, se aplecă și o deblocă cu mișcări lente cu gura. Era mai sigur în felul acesta decât cu umărul sau cu piciorul. Acum trebuia doar s-o împingă spre exterior și să sară din trăsură. Dar înainte de a trece la acțiune, el se răsuci pe jumătate și aruncă o privire cercetătoare peste umăr, prin încăpere. Văzând că totul era în regulă, reveni la ușă și începu s-o împingă cu piciorul. Aerul rece se strecură prin crăpătură, iar zgomotele iscate de ploaie, de pașii cailor și de deplasarea trăsurilor pe drumul noroios răsunară mai tare.

Dalidan nu reușea să zărească prea multe lucruri afară. Însă nu putea să riște și să aștepte până când i se vor obișnui ochii în totalitate cu întunericul. Auzi în spatele său foșnete și mormăieli. Sări fără ezitare din trăsură, iar ploaia și aerul rece îl învăluiră într-o clipită. Ateriză în mijlocul drumului, după care alunecă și se prăbuși cu un pleoscăit în noroi.

Calul care se îndrepta spre el necheză speriat și se ridică pe picioarele din spate, smucind și aproape răsturnând trăsura la care era înhămat. Dalidan se rostogoli într-o parte, iar copitele calului loviră în secunda următoare locul unde se aflase el, împrôșcând în jur cu noroi. Ajunse la marginea drumului, se ridică cât putu de repede în picioare, alunecă din nou, dar reuși de data asta să-și păstreze echilibrul, pe urmă fășni printre copaci. Era mânjit cu noroi din cap până în picioare, dar ploaia îl spăla cu repeziciune.

Trăsurile fură oprite. Vocile luptătorilor din Legiunea Nordului, implicit ordinele pline de furie ale lui Kadal, împânziră împrejurimile. Dalidan se deplasa cu atenție, cu ochii mijiti, încercând să deslușească cât mai bine zonele din jur. Evita la limită tulpinile arborilor. În schimb, nu prea reușea să vadă arbuștii, așa că în unele situații trecea prin ei, sfâșiindu-și hainele și zgâriindu-se. După o vreme schimbă direcția de deplasare și slăbi ritmul. Respira destul de greu și resimțea dureri ascuțite în coaste și în spate. Se părea că rănile cauzate

de acoliții lui Kadal nu se vindecașeră chiar atât de bine pe cât crezuse.

Din nefericire pentru Dalidan, oamenii din Legiunea Nordului reușeau să-i dea de urmă și să se țină după el. Dincolo de zgomotul constant al ploii, le auzea vocile furioase, pașii grăbiți și foșnetele stârnite de deplasarea printre arbuști.

— Nu are rost să fugi, Dalidan! urlă Kadal din toți bojocii. Având în vedere situația în care te afli, e cât se poate de limpede că n-o să ajungi prea departe! Tot ceea ce faci în aceste momente e să tragi de timp! Rezultatul final va fi același! Sfatul meu e să-ți accepți soarta, prietene!

Dar Dalidan îl ignoră, evident, și se adânci și mai mult în pădure. Terenul începu să coboare după o vreme, iar el o luă de-a curmezișul pe pantă, deplasându-se cu deosebită atenție. Partea bună era că în zona respectivă nu se mai aflau arbuști, iar copacii erau dispuși mai rar. Dalidan desluși mai greu zgomotele celor care îl urmăreau și își dădu seama că ei îi pierduseră urma – cel puțin pentru moment.

În cele din urmă, Dalidan ajunse pe o porțiune de teren plat, mai exact într-un luminiș. Ploaia își redusese ritmul, iar norii se mai împrăștiaseră. Clipind și apoi mijindu-și ochii prin împrajurimi, el întrezări o cărare lată. Își continuă drumul pe acolo, iuțind pasul și respirând tot mai gâfâit. În aceste clipe nu-i auzea deloc pe Kadal și pe camarazii lui. Cu toate astea, nu se simțea niciun pic mai în siguranță.

Dalidan știa sigur că ei nu aveau de gând să-l lase să scape. Vor face orice e posibil pentru a-l prinde. El reprezenta un pericol uriaș pentru Kadal și planurile sale. El îi cunoștea secretele: alianța dintre nordici și oamenii din statul Nenn care își doreau reînființarea Regatului Verde, implicit independența, obiectivul de a doborî Imperiul Edrian prin spargerea Zidului și eliberarea Sfâșietorilor pe meleagurile din Sud, existența Orașului Ascuns în Munții Fioșși din statul Fordelan, plus toate detaliile ce țineau de Magia Manipulării și cum o folosise pentru a-și construi relația cu Rin – dar și alte lucruri importante.

Dalidan ajunse la o intersecție. Patru cărări se întâlneau acolo. Se opri câteva clipe și respiră profund, cu apa șiroindu-i pe trup. Apoi urmă cărarea cea mai lată, după ce desluși niște urme de roți și de copite prin stratul de noroi al traseului respectiv. În câteva minute ajunse într-un nou luminiș. Acolo dădu peste câteva clădiri de lemn împrejmuite de un gard din crengi împletite. Se strecură în curte, iar din ungherele învăluite de beznă se desprinseră brusc doi câini. Aceștia începură să latre amenințător.

Dalidan le vorbi cât mai calm cu putință, încercă să-i liniștească, dar nu izbuti. În schimb reuși să-i întărească și mai tare. Câinii se apropiară și ajunseră la doar câțiva pași de el. Având mâinile prinse în cătușe la spate și brațara incrustată cu Cristale de Neutralizare la încheietură, se simțea extrem de vulnerabil în aceste clipe. Cu siguranță animalele îi percepeau teama crescândă. Dalidan știa că era o idee proastă să încerce să fugă. Un astfel de gest ar reprezenta exact imboldul pe care îl așteptau câinii pentru a se arunca asupra lui și pentru a-l ataca.

Ușa casei se deschise, iar în prag se ivi o siluetă ce ținea o lampă cu ulei într-o mână și o arbaletă în cealaltă.

— Ce-ați găsit acolo? rosti bărbatul, pășind prin ploaie și apropiindu-se de câini.

Apoi îl observă pe Dalidan și se opri, ținând lampa la nivelul capului. Auzind vocea stăpânului lor, câinii căpătară mai mult curaj și lătrară și mai intens.

— Domnule, am nevoie de ajutor, zise Dalidan, ridicând vocea pentru a se face auzit peste hărmălaia declanșată de animale.

— Ce ascunzi la spate? întrebă bărbatul, făcând doi pași spre Dalidan și înălțând arbaleta spre el.

— Nu ascund nimic. Am mâinile legate cu cătușe, adăugă el. Mă numesc Dalidan Zarthas și sunt Cavaler al Soarelui. Am fost prins într-o ambuscadă de Kadal Serdan și de alți războinici din Legiunea Nordului. Ei plănuiesc să doboare Imperiul cu ajutorul Sfâșietorilor și...

— Întoarce-te cu spatele către mine! îl întrerupse omul. Fulger, Scânteie, tăceți odată! strigă el către câini, iar animalele se opriră în sfârșit din lătrat.

Împrejurimile fură cuprinse din nou doar de zgomotul ploii.

Dalidan se răsuci pe călcâie, iar bărbatul veni mai aproape și-l examinează cu atenție. Mai departe îi ceru lui Dalidan să revină cu fața spre el, pe urmă îi cercetă chipul.

— În numele Făuritorilor Lumii! Chiar ești Dalidan Zarthas. L-am cunoscut pe Cavalerul Soarelui Zazadin Jeoy... continuă el cu un aer trist.

— Domnule, trebuie să scap urgent de cătușe și de brățară! zise Dalidan pe un ton repezit, realizând că omul nutrea un mare respect pentru Biserica Luminii, implicit pentru Ordinul Soarelui, iar el se putea baza pe ajutorul lui. Sunt urmărit, iar Kadal și oamenii lui pot să apară în acest loc în orice moment.

Bărbatul se dezmetici, ieși din starea de melancolie și o luă din loc cu pași repezi.

— Vino după mine. O să te scap de ambele probleme.

— Cum te numești? îl întreabă Dalidan, străduindu-se să țină pasul cu el.

— Jodam.

— Mulțumesc, Jodam!

Fulger și Scânteie se deplasau alături de ei și fluturau prietenoși din cozi. Nu păreau deloc deranjați de ploaie. Jodam îl conduse pe Dalidan într-un atelier. Așeză lampa și arbaleta pe o masă, după care înhăță de pe un raft un instrument cu ace și cârlige de forme și dimensiuni diferite. Meșteri în jur de un minut la cătușe, apoi reuși să le desfacă.

Dalidan își ridică brațele proaspăt eliberate și le roti deasupra capului, dezmoțindu-le. Îl năpădi un val de încredere odată cu această îmbunătățire semnificativă a stării sale.

— Să trecem la brățară, spuse Jodam. Așază-ți mâna în menghină.

Dalidan se conformă, iar bărbatul strânse la maximum brățara între cele două fălci de metal. Pe urmă luă un ciocan și o daltă și începu să forțeze mecanismul brățării. Loviturile erau răsunătoare și azvârleau scânteii în jur. Dalidan începu să devină neliniștit din cauza zgomotelor puternice. Probabilitatea ca acestea să-i conducă pe urmăritorii săi în acest loc era destul de mare. Nici nu-și termină bine gândul, că îi observă pe Scânteie și Fulger repezindu-se afară. Câteva momente mai târziu câinii începură să latre.

— M-au găsit... zise Dalidan, strângând din dinți și blestemând în gând.

— Aproape am terminat.

Loviturile de ciocan deveniră mai rapide și mai puternice. Câinii lătrau tot mai furioși. La un moment dat, Dalidan desluși printre zgomotele de afară vocile oamenilor din Legiunea Nordului. Înghiți în gol și fu cuprins de nervozitate. Dacă Serdan Kadal și ceilalți vor năvăli în clipa următoare în atelier, el va ajunge în curând pe mâna generalului Grog, după care va fi omorât. Fiind prins de menghină, nu va putea să facă nimic pentru a li se împotrivi și nu va putea nici să fugă...

— Am reușit! spuse Jodam, cu chipul acoperit de sudoare, răsufflând ușurat.

Brățara cu Cristale de Neutralizare pârâi și plesni. Bărbatul slăbi fălcile menghinei, iar Dalidan își smulse brațul afară.

— Ascunde-te undeva! adăugă Jodam, înhățând lampa și arbaleta de pe masă și pe urmă părăsind atelierul pe ușa din spate.

Dalidan se îndepărtă de brățara distrusă. După ce în ultimele zile fusese aidoma unui Nelomag, acum reuși în sfârșit să simtă fluxurile de ayoa aurie, ayoa roșie, ayoa albastră și ayoa portocalie prin vasele de sânge. Se ascunse după niște grămezi de bușteni și urmări ce se întâmpla afară prin crăpăturile dintre scândurile peretelui. Kadal și acoliții săi erau în curte, iar câinii lătrau tot mai agresiv asupra lor. Un soldat își pietrifică picioarele prin intermediul Magiei Principale și-i lovi cu săl-

băticie, aruncându-i vreo zece metri prin curte. Scheunând, câinii se rostogoliră prin noroi, iar după ce se opriră, rămaseră întinși, amețiți și dezorientați. Din ascunzătoarea sa, Dalidan îl țintui cu furie pe Elomagul care lovise animalele.

Jodam ieși din casă, după ce se deplasase pe furiș și se strecurase în locuință prin spate.

– Prietene, știi sigur că Dalidan a ajuns aici, zise Kadal, fulgerându-l cu ochii lui verzi pe proprietar. Nu am timp să stau la povești și nu accept minciuni. Spune-mi unde s-a ascuns fugarul și vei trăi.

– Nu știi despre ce vorbești, replică Jodam cu un aer sfidător. Cine sunteți? Ce vreți de fapt de la mine? adăugă el, plimbându-și ochii peste siluetele luptătorilor din Legiunea Nordului.

Kadal își arcui colțul gurii într-un rânjet strâmb, apoi redeveni într-o clipită serios.

– Răspuns greșit.

Dintr-un buzunar din interiorul veșmintelor sale ieși mumia pe care o stăpânea prin intermediul Magiei Aurii. Aceasta crescuse în dimensiuni și scoase dintre bandaje două săbii scurte de un albastru radiant. Ploaia nu o afecta deloc. Apa nu se infiltra în marionetă, ci se scurgea pe ea ca pe o suprafață din piatră.

– Ultima șansă! rosti Kadal cu glas puternic, petrecându-și ochii peste clădirile din împrejurimi, părând să știe că Dalidan se afla undeva în apropiere. Fie îmi spui unde se află fugarul, fie vei muri! preciză el, țintuindu-l din nou cu privirea pe Jodam.

Bărbatul agăță lampa de un cârlig și îndreptă arbaleta spre mumie. Kadal începu să rădă amuzat. Jodam eliberă săgeata, iar marioneta făcu un pas în față, desfășurând un mănunchi de bandaje din zona pieptului și prinse proiectilul în aer. Apoi lăsă săgeata să cadă în noroi și-și retrase feșele respective înapoi în trup. Kadal își mișcă discret degetele de la mâini, iar mumia se repezi spre Jodam, ridicând săbiile în poziție de atac.

Dalidan acționă la rândul său. Nu putea să le permită nordicilor să-l omoare pe omul care îl ajutase. Utiliză Magia Portocalie și

trecu la forma de om-lup, apoi invocă Sabia Umbrelor și sparse peretele de lemn. Își învălui picioarele cu fulgere albastre și țâșni în cea mai mare viteză spre mumie. Ajunse la ea și o lovi cu Sabia, despicând-o în două, astfel că aceasta nu mai ajunse la Jodam.

În clipa imediat următoare, Dalidan se răsuci, cu fulgerele părând pe picioarele sale, luminând în albastru zona din jurul său, și se repezi spre Kadal. Cele două jumătăți ale mumiei începură să se împletească și să refacă corpul alcătuit din bandaje. Poate dacă ar fi nimerit cu Arma inima ce era ascunsă undeva în adâncul feșelor (organul aparținuse unui văr de-al lui Kadal, un văr pe care acesta îl omorâse), marioneta ar fi fost distrusă pentru totdeauna, îi trecu lui Dalidan prin minte.

Între timp Jodam acționă din nou, fixă o săgeată în arbaletă și o lansă către unul din acoliții lui Kadal. Majoritatea se împrăstiaseră prin curte după ce se ivise Dalidan. Luptătorul luat la țintă fu nimerit chiar înainte de a apuca să tragă cu pușca spre Jodam, proiectilul străpungându-i gâtul. Se prăbuși în noroi, zbătându-se și înecându-se cu propriul sânge.

Fiul generalului Serdan rămăsese pe loc, părând surprins de cutezanța lui Dalidan de a ataca. El profită de acest lucru și lovi cu Sabia Umbrelor. Însă Elomagul care stăpânea Elementul piatră se aruncă în calea atacului, pietrificându-și corpul și utilizând în același timp și Magia Roșie. În zadar. Sabia Umbrelor îi anulă abilitățile magice și-l tăie în două, stârnind o ploaie de sânge în jur. Kadal se dezmeteci în cele din urmă, invocă Securea Umbrelor și blocă următoarea lovitură a lui Dalidan. Impactul dintre cele două Arme Legendare răsună ca un tunet și declanșă scânteii aurii de jur împrejur. Apoi Kadal utilizează Magia de Transformare, crescuse în dimensiuni și dobândi forma de om-șarpe.

În același moment, Dalidan auzi detunăturile unor puști și țipătul scurt al lui Jodam. Cu coada ochiului îl văzu pe proprietar prăbușindu-se fără viață pe spate. Un Elomag din echipa lui Kadal interveni, dezvoltă din degete niște oase lungi, mobile și ascuțite, și-l atacă de la distanță pe Dalidan. El folosi Magia Roșie. Kadal, cu o expresie de furie pe chipul acoperit

cu solzi, îl atacă la rândul său cu Secura Umbrelor. În același timp, mumia lui, complet refăcută, se rezezi din altă direcție spre el, fluturând săbiile prin aer. Ceilalți nordici îndreptară puștile în direcția lui.

Dalidan înțelese într-o fracțiune de secundă că era depășit de situație, că nu mai putea să le țină piept oamenilor din Legiunea Nordului. Efectuă un salt fulgerător într-o parte și ieși din raza atacurilor. Apoi alunecă din cauza noroiului, se împletici și se izbi de un copac, scăpând Arma Legendară din mână. Soldații traseră cu puștile în picioarele sale, dar Magia Roșie îl protejă.

Dalidan se redresă și țâșni din loc, sărind peste gardul din crengi al curții. Marioneta lui Kadal porni pe urmele lui cu o viteză impresionantă și desfășură nenumărate bandaje din brațe spre el. Dalidan coti brusc la dreapta, dar feșele îl urmară și reușiră să-l prindă de corp și de mâini, oprindu-l din deplasare. El declanșă fulgere în zonele respective ale corpului, pârjoli bandajele, se eliberă și o luă din nou la goană.

Se strecură printre copaci, auzind detunăturile puștilor în spatele lui. Camarazii lui Kadal sperau să-l prindă cu garda jos și să-l rănească, trăgând spre picioarele sale. Însă Dalidan avea grijă să folosească în continuare Magia Roșie. După ce efectuă o serie de schimbări de direcție, reuși să se îndepărteze destul de mult de mumie, de Kadal și de ceilalți nordici. Apoi renunță la Magia de Apărare și se bază mai departe doar pe fulgere și pe forma de om-lup, deplasându-se cu viteză și cu dibăcie printre copaci. Partea bună era că fulgerele albastre de pe picioarele sale emanau lumină și-i ajutau să deslușească împrejurimile și să nu se lovească de copaci. Partea proastă era că ele îi semnalizau prezența prin pădure și-i ajutau pe Kadal și pe camarazii lui să-l urmărească de la distanță.

Cu toate că Magia Portocalie avea avantajul de a reduce consumul tuturor tipurilor de ayoa, Dalidan resimțea tot mai acut oboseala. Voidul i se înfrupta cu energie din corp. Dar își aminti la un moment dat, pe neașteptate, că în spatele centurii de la brâu avea niște quani. Începu să absoarbă ayoa roz din ei, energia magică extrasă din bani fiind convertită în tipurile

de ayoa pe care le folosise până acum și pe care le folosea în continuare. Presiunea exercitată de Void asupra trupului său se diminuea considerabil.

Găfâind, Dalidan începu să urce de-a curmezișul pe un povârniș alunecos. Dacă nu ar fi avut forma de om-lup, cu siguranță nu ar fi fost capabil să se deplaseze pe acolo. După o vreme nu mai auzi nici cel mai mic zgomot vizavi de următorii săi. Slavă Făuritorilor Lumii că scăpase de cătușe și de brățara încrustată cu Cristale de Neutralizare! Apoi se gândi la bietul Jodan. El era liber în aceste momente datorită acțiunilor bărbatului. Însă aceleași acțiuni îi aduseseră moartea. Chiar și căinii lui fuseseră răniți din cauza lui. Dalidan fu străpuns de un junghi de vinovăție și amărăciune, apoi fu năpădit de o dorință arzătoare de a-i face pe Kadal și pe oamenii lui să plătească pentru faptele lor.

După vreo zece minute, Dalidan ajunsese în vârful dealului. Ploaia se oprise între timp, iar o tăcere mormântală se lăsase peste împrejurimi. Dalidan renunță la fulgere și respiră cu lăcomie câteva momente. Inima îi zguduia pieptul, iar plămâni pareau să-i fie cuprinși de foc. Oasele și mușchii picioarelor îi pulsau dureros. Zilele de captivitate îi slăbiseră rezistența fizică. După ce își trase sufletul, se deplasă mai departe pe coama dealului împădurit. În lipsa fulgerelor, Kadal și oamenii lui nu mai aveau cum să-l depisteze de la distanță. Însă și el era dezavantajat, întrucât deslușea mult mai greu împrejurimile. Pe de altă parte era ajutat de forma de om-lup, având pasul mai larg decât în mod obișnuit.

Când rămase fără ayoa portocalie și reveni la forma obișnuită de om, Dalidan începu să coboare pe partea cealaltă a dealului, pășind pe un teren stâncos. Momentan stătea prost cu ayoa roz din monede. Însă energia magică din bani se regenera încet-încet, la fel ca și energiile magice din trupul său. După o vreme se opri, bău niște apă dintr-un pârau murdar ce curgea printre pietre și reuși să-și stăvilească setea. Apoi își relua deplasarea. Efortul de a se mișca devenea tot mai crâncen, iar veșmintele ude și aerul rece îi accentuau disconfortul. Însă strânse din dinți și-și continuă drumul cu îndârjire. Mult prea multe